

מ"ת 7629/05/17 - מדינת ישראל נגד יזיד אגבר, עמרו שחרורי

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 7629-05-17 מדינת ישראל נ' אגבר ואח'
תיק חיצוני: 188115/2017

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. יזיד אגבר 2. עמרו שחרורי

החלטה

במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים, עניינה של בקשה זו בסוגיית ראיות לכאורה.

נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס לכל אחד מהם עבירות כניסה לישראל שלא כחוק, הסגת גבול, ניסיון גניבת רכב, פריצה לרכב בכוונה לגנוב והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

על פי הנטען באישום, המשיבים הם תושבי האזור. במועד הרלבנטי הייתה המתלוננת בעלת רכב מסוג גולף, שפרטיו צוינו באישום (**להלן: "הרכב"**). מספר ימים עובר ליום 1.5.17 החנתה המתלוננת את הרכב ברחוב הכלנית שבנס ציונה, כשהוא סגור ונעול. ביום 1.5.17, בשעה 20:40 או בסמוך לכך, שהו המשיבים בנס ציונה, כשאינן בידם אישורי כניסה לארץ. נטען כי המשיבים הסיגו גבול בצוותא, בכך שנכנסו לחצר ביתה של המתלוננת, ברח' X, ונטלו משולחן שבחצר הבית את מפתחות הרכב. בהמשך פרצו המשיבים לרכב באמצעות המפתח. משיב 1 התיישב בכיסא הנהג ומשיב 2 לימינו. בסמוך לכך, הבחין במשיבים השוטר אלנקרי (**להלן: "השוטר"**) ושאל למעשיהם. בתגובה הכשיל משיב 1 את השוטר בכך שברח מן המקום ואילו משיב 2 הכה בבטנו של השוטר, נשך את ידו ולאחר מכן נמלט. המשיבים נמלטו כאמור לגינה סמוכה, שם התנהל מרדף אחריהם ותוך שהם מכשילים את השוטרים בכך שסירבו להיענות לקריאות לעצור, עד למעצרים.

בדיון שהתקיים בפניי, טענו ב"כ המשיבים לקיומה של חולשה ראיתית, ככל שהדבר נוגע לביצוע עבירות הרכוש. המשיבים אינה כופרים כי שהו בארץ ללא אישורים, אם כי עשו כן לצרכי עבודה בלבד. לשיטתם, הם לא הסיגו גבול לחצר המתלוננת, אלא עבדו בביתה וממילא הכירו אותה. כניסתם לרכב הייתה תמימה ובהרשאת בעליו. עוד נטען, כי גרסתם זו לא נבדקה וכי המבקשת מיהרה בהגשת האישום. ב"כ משיב 2 הוסיף כי לא הובהרה למרשו זכות היועצות וכי בשל העדר היועצות מסרו השניים גרסאות סותרות, בסברם כי הם "נכנסים לחקירה מינורית".

המחלוקת בין הצדדים מצומצמת, אם כן, לשאלה האם המעשים המגבשים את היסודות העובדתיים של עבירות הרכוש בוצעו מתוך כוונה פלילית, או שמא בתם לב ובהרשאה, באופן שאינו מגבש עבירה.

אתייחס להלן אך לראיות מושא המחלוקת.

התשתית הראייתית מושא המחלוקת מבוססת בעיקרה על עדות השוטר אלנקרי. כעולה מהודעתו ומהודעת גב' ביטון, שנכחה עימו, נהג השוטר ברכבו בנסיעה איטית, בעודו תר אחר חנייה. באותן נסיבות הבחין במשיבים כשהם פותחים את הרכב באמצעות שלט. בחלוף פרק זמן, לאחר שלא עלה בידיהם להניע את הרכב, פנה אליהם בשאלה אם יוכל לסייע. כשהבחין כי הנהג בעל מבטא ערבי והוא "מגמגם ולחוצ", ניגש לרכבו וחזר עם תעודת שוטר באמצעותה הזדהה בפני השניים. לדבריו, שאל מספר פעמים את השניים של מי הרכב ומה הם עושים במקום, אך לא זכה למענה. הבחור שליד הנהג החל להתרחק וקרא לחברו לבוא עימו. כשתפס באותו בחור החל הנהג לברוח בעוד האחר החל לתקוף אותו ואף נשך אותו.

גב' ביטון ציינה בהודעתה כי בשלב בו ניסה הנהג להניע את הרכב ללא הצלחה הבחינה בו "מתכופף".

כל אחד מן המשיבים נחקר פעמיים. בהודעתו הראשונה מסר משיב 1 כי אינו מכיר כלל את משיב 2, כי נכנס ארצה יום קודם והכחיש כל קשר לרכב, לנגיעה בו ולדבר עבירה. בהודעתו השנייה, בחלוף יומיים, ציין כי הוא עובד כחשמלאי בנס ציונה. עם זאת לא מסר כל פרט לגבי המעסיק או כתובת עבודה, אלא טען כי עבד "בשטח". כשנשאל על אודות מעורבותו, ציין כי ראה את הרכב כשהמפתח בדלת. הוא נכנס אליו והתיישב בכיסא הנהג כדי לברר של מי הרכב ולהחזיר לו את המפתח. לדבריו ברח מן השוטר מאחר והוא שוהה בלתי חוקי. בהודעה זו חזר בו מהכחשתו הראשונה וסיפר כי משיב 2 נכח איתו. בשלב זה ציין החוקר בפניו כי השניים צולמו בחצר המתלוננת, כשהם גונבים את המפתח. בתגובה שאל/אמר המשיב "אתה תעזור לי". כשנענה בשלילה ציין כי "האוטו הזה לחבר שלי" (- במשתמע: שייך לחבר שלי) ששמו פיראס. עוד ציין כי הוא (המשיב) גר בחצר וכי המפתח היה שם כל הזמן. כשעומת עם כך שהרכב שייך ל"בחורה" השיב "מבאר שבע או מקלנסווה, ד'?" (- שם המתלוננת) וציין כי הוא אינו מכיר אותה, כי אם למד את שמה מנייר שהיה ברכב. המשיב ציין כי הוא שלקח את המפתח מן החצר. כשנשאל מה עשה בחצר והאם הורשה לשהות בו, ציין כי השניים התבקשו ע"י אדם ששמו ככל הנראה "אבי", לסייע בהעברת תכולת ביתו ובשל כך שהו בחצר המתלוננת. השניים ביקשו להיכנס לרכב ולנסוע בו כדי לקנות אוכל ואז נעצרו. לדבריו זו האמת וכל שסיפר קודם לכן סופר במטרה להגן על אותו "אבי".

בהודעתו הראשונה ציין משיב 2 כי נכנס ארצה שלא כדין במטרה לעבוד, כי משיב 1 הוא "חבר" וכי אין לו כל קשר לרכב. המשיב הכחיש כל קשר לביצוע עבירה ולתיאורי השוטר את שאירע, כשמבחינתו האירוע החל עם מעצרו בגינה. ממילא הכחיש כי נשך את השוטר. בהודעתו השנייה ציין כי הסתובב ברחוב עם משיב 1 במטרה למצוא עבודה. השניים ראו את הרכב כשהמפתח בדלת ונכנסו פנימה על מנת לברר למי הוא שייך. בחקירתו הקודמת היה מבולבל ולכן השיב אחרת. לדבריו התיישב מימין לנהג. המשיב הכחיש כי נכנס לחצר בית המתלוננת. בהמשך אישר כי נשך את השוטר אך טען כי לא ידע שהוא שוטר. אין בפיו הסבר לפער בין דבריו לדברי משיב 1.

מהודעת המתלוננת עלה, בין היתר, כי הרכב אכן בבעלותה לאחר שנרכש כחודש קודם לכן. הרכב נרכש מתושב קלנסווה, אחמד זמארי, עבור ביתו שרה. עם זאת הבעלות לא נרשמה. לדבריה יש רק מפתח אחד לרכב, שנשכח על ידה, על שולחן בחצר. הרכב לא זז ממקומו מאחר ולא היה ביטוח בתוקף.

ממזכרו של השוטר שוורצמן מיום 4.5.17, עלה כי קיים שיחה עם המתלוננת. לדבריו שאל אם הביאה פועלים כדי לסייע במעבר דירה, אך נענה כי לא היו אצלה פועלים, כי איש לא סייע לה ב"העברות" ואיש לא נכנס לחצר או לביתה באישור. עוד ציינה כי אינה מכירה אדם בשם אבי.

מן המתואר מעלה עולה כי המשיבים נתפסו ברכב בנסיבות מחשדות, המלמדות באופן נסיבתי על אפשרות כי אכן ניסו לגנוב את הרכב, כפי טענת המבקשת. חוסר היכולת להניע את הרכב והיות משיב 1 מכופף ברכב, מתיישבים לכאורה עם תזה זו. טענתם, כאמור, היא כי שהו במקום בתום לב. מכאן יש לבחון האם קיימות אינדיקציות בחומר הראיות המתיישבות עם טענתם זו.

יצוין כבר עתה, כי לא נמצאה כל ראיה לפיה משיב 2 שהה בחצר המתלוננת. משכך, אני קובע כי אין די ראיות להוכחת עבירת הסגת הגבול, בהתייחס למשיב זה.

אין ספק כי המשיבים- ומשיב 1 במיוחד - מסרו גרסה מתפתחת, תוך שהם סותרים הן את דבריהם-הם והן את דברי האחד את האחר. באופן עקרוני, איני סבור כי אך בשל כך יש לדחות את גרסתם (וליתר דיוק: את גרסת משיב 1) כבלתי מהימנה. ייתכן כי ביקשו להגן על מי שהעסיקם ולא להפלילו בכך שהעסיקם ובכך שהתיר להם לנסוע ברכבו. ב"כ משיב 1 ציין והדגיש כי מרשו מכיר את "ד". במהלך הדיון ציין המשיב את שמו, כביכול, של בנה. עוד צוין כי המשיב יודע פרטים שונים, לרבות הזיקה לקלנסווה, המתיישבים עם כך שהמתלוננת העסיקה אותו.

דא עקא, שגרסה זו אינה נתמכת בראיות. עיון בראיות מלמד כאמור, כי מדובר בגרסה שהועלתה בסיפא חקירתו השנייה של משיב 1- אך לא הועלתה ע"י משיב 2. גם בכך, כשלעצמו, אין כדי לסתור את מהימנות הגרסה. עם זאת, הקושי בתזת ההגנה נעוץ בכך שגם משיב 1 עצמו לא טען - אף לא במשתמע - כי קיבל רשות מאדם כלשהו בכלל ומבעליו של הרכב בפרט- לנהוג בו. למעשה משיב 1 אף אינו טוען כי ד היא שהעסיקה אותו, אלא "אבי", מבלי שיבהיר במפורש מה הקשר ביניהם. את ה"קפיצה" מטענת ההעסקה, לטענת ההיתר לנהוג ברכב עשו הסניגורים, ולא מרשיהם. הלכה היא כי הצגת הסבר מפי הסניגור בלבד, שלא נמסר מפי הנאשם בחקירתו אינה בעלת ערך ראיתי (בש"פ 2506/05 **טקשה נ' מדינת ישראל**, מיום 28.3.05).

לשון אחר- אף אם אקבל כי קיימת היכרות מוקדמת בין המשיבים (או למצער משיב 1) למתלוננת ואף אם אניח כי שניהם או מי מהם הועסקו על ידה, אין בכך כדי ללמד כי נכנסו לרכב ברשותה. לפי גרסה זו, לא רק שהמתלוננת העסיקה את המשיבים שלא כדין, אלא שהיא אף נתנה את רשותה לכך כי ינהגו ברכבה- אותו רכב אשר כלל אינו מבוטח.

טיעון ההגנה בדבר ההעסקה ע"י המתלוננת, לו יתקבל כמהימן, בכל זאת יחזק את האפשרות לפיה ניתנה רשות למשיבים לנהוג ברכב. עם זאת, לכאורה, גרסת ההעסקה נסתרת בגרסת המתלוננת. זו מסרה כאמור לשוטר שוורצמן כי לא העסיקה פועלים כלשהם ולא נתנה לאיש להיכנס לתחום חצרה.

לאור כל האמור, לחובת המשיבים ראייה נסיבתית בעלת עצמה- היא עצם הימצאותם ברכב, ושקריהם בקשר לכך, על המשמעות הראייתית הנובעת לכך (וזאת ללא קשר להיגיון הטענה בדבר הרצון לאתר את זהות בעל הרכב). משיב 2 מסר, לאחר הכחשה גורפת, את הגרסה בדבר רצונם לאתר את בעל הרכב, שהותיר את המפתח בדלת. משיב 1 סתר גרסה זו, בגרסת ההעסקה, מבלי לציין כי קיבל רשות מאותו מעסיק- "אבי", לנהוג ברכב. משכך- אין בפי המשיבים גרסה שיש בה כדי לבסס במישור הראייתי חולשה בתזת המאשימה. ראוי להזכיר בהקשר זה כי על בית המשפט להימנע מלהידרש לשאלות מהימנות בהליך זה, אלא אם עסקינן בפירכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על כרסום ממשי (בש"פ 3171/13 **אדנייב ואח' נ' מדינת ישראל**, מיום 9.5.13). אלה לא נמצאו בדנן.

באשר לטענת ב"כ משיב 2 בדבר חקירה "מינורית" והעדר היוועצות כהסבר לגיטימי לסתירות, המעט שאציין הוא, כי אני מוצא לדחותה, ככזו שאין בה ממש.

על אף האמור, אני מקבל את טיעון הסניגורים לפיו החקירה אינה מיטבית. שלילת טענת תום הלב שהעלה משיב 1 נסתרת לכאורה ע"י האמור במזכרו של שוורצמן. מן הראוי היה לבסס את האמור שם- או להפריכו- בדרך של גביית הודעה מסודרת מן המתלוננת. יכולה הייתה החוקרת לעשות יותר על מנת לברר את טיב הקשר, ככל שקיים, בין המתלוננת לבין המשיבים או מי מהם. תזת המאשימה נסמכת על כניסתו של משיב 1 לחצר המתלוננת, גניבת המפתח ושימוש בו. הדבר אפשרי כמובן, אך נותרות התמיהות, כגון הכיצד ידע על אודות הקשר בין המפתח לרכב הספציפי ועוד. הקורא נותר בתחושה לפיה גם אם לא רב הנסתר על הגלוי, עדיין גודלו של הנסתר רב מדי.

עם זאת, עסקינן בראיות גולמיות, ובאלה, במישור הלכאורי, לא נמצאה חולשה, זולת שציינתי מעלה. היתר יבורר בהליך העיקרי.

קיימות אם כן ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים, למעט באשר להסגת הגבול המיוחסת למשיב 2.

ניתנה היום, כ"ו אייר תשע"ז, 22 מאי 2017, בהעדר הצדדים.